

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

Quinq[ue panibus totidem hominum millia pascit. 22]

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

Anathema dici universæ mundi sapientiz,
 Et vulgatissimam de felicitate Hæresim,
 Opposito veritatis decreto damnari;
 Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus,
 Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus;
 Beatitas est illa saxorum, bestiarum ista,
 Et neutra Dei eadit in Theses,
 Quæ totæ solis pene pro miseris stant.
 Debent æumnæ hoc privilegium Christo,
 Quod felicitatis humanæ definitio sunt.
 De illius bonitate manavit,
 Quod jam non numerentur in malis.
 Declamantium in illas os clausit.
 Qui pro illis suum aperuit.
 Et sanè par fuit æternæ sapientiz
 Hanc descendendi ad homines occasione relinqui,
 Ut nemo præter ipsam detegeret
 Felicitatis arcanum,
 Quod ne divinaret quandoque Græcia,
 Ibi sepultum,
 Ubi illud quæsisse crederetur Amentia.
 Bonus præceptor
 Descripsit sua in Doctrina se totum:
 Seu egeat, seu lugeat, seu occumbat,
 In tuto posuit beatitudinem suam.
 Cui nihil horum officere definivit.
 Callidissima simplicitatis imitatione,
 Profunda sua regens consilia,
 Ea ponit Philosophiæ novæ Theoremata,
 Quibus, vel argumento ad hominem,
 Probetur Deus.

ELOGIUM XXII.

QUINQUE PANIBUS TOTIDEM
 HOMINUM MILLIA PASCIT.

Matth. 14. Marc. 6. Luc. 9. Ioan. 6.

Vide, ne justa sint in te urbium odia,
 Quando eas, si miraculis impleas, Civibus vacuas.
 Ubi tu fueris, ibi illico Justitium est;

Vagat

Vulgus enim felicitatem vel in divitiis, vel in æviciis consistit.

Theses Christi singula beatitudines.

Beati enim per ipsum qui lugent, qui persecutionem patiuntur, &c.

Et aperiens os suum docebat eos, dicens

Idem ferme sensus Lactantii, sibi agit de vera sapientia.

Collocavit enim felicitatem in paupertate in lacrymis, & his similibus.

Tota vita Christi ejus doctrina concordat.

Ita de Exordio orationis pro Milone loquitur Quintilianus. Ex concessis enim potest convinci omnium felicissimus, quia omnium pauperrimus, miserrimus, &c.

Odiusque urbibus Christus, in his enim locum non invenit, & ab eis expulsus, &c.

*Omnes enim sequen-
bantur illum viden-
tes signa, quae facie-
bat.*

*Sirenium fabula no-
tissima apud Poetas.*

*Mirum enim est, tot
hominum millia se-
qui Christum in Ere-
mum potuisse, nec
cogitasse de alimen-
tis.*

*Christus solitudinis
maximè amicus.*

*Nullius enim de
tanto populo quere-
las legimus.*

*Cum sublevasset ergo
oculos, & vidisset,
quia multitudo ma-
xima venit ad
eum, &c.*

*Hoc est Angelos,
quorum manibus
olim manna pa-
ratum.*

*Vnde ememus panes
ut manducent hi?
hoc autem dicebat
sentans eum.*

*Est puer unus hic
qui habet quinquæ
panes hordeaceos.*

Vacat à lucro Institor, Faber à malleo,
Et ne ipsi quidem morborum compedes,
Ægros, quo minus ad te confluant, tenent.

In mari Galilææ Siren innoxia,
Ubi auditus semel es.

Resiliendi libertatem imminuis.

Instillas sui obliviam te sequutis,

Nec majore fortasse prodigio.

Pascuntur tam multi sine horreo,

Quam sine sacculo, peraque trahantur.

Solus qui dare omnia potes homini.

Potes homini adimere curam sui.

Non tamen difficile cessat ventris esuries,

Ubi mentes pinguiore alimento pascuntur.

Sectatoribus tuis

Odiolam fieri Eremum non vis,

Quibus perutilem esse posse fat nosti.

Ornatus illico à te quæ te suscipit;

Mitigas illi, & ex frequentia cocuntium

Horrorem solitudinis.

Et ex saturitate disceumbentium

Ignominiam sterilitatis.

Inest tacitæ turbæ quædam sublimitas patientiæ,

Quam inspecturus oculos elevas.

Attendis in cælo liberalitatis exempla,

Cum quæ imiteris non habeas in tellure.

Pro se non sollicitis sis ipse sollicitus,

Unus induis curas, quas omnes exuunt.

Et illo quasi nutu luminum,

Accersis Patris è domo Pistores,

Qui navatam olim Moyse in eremo operam,

Pari solertia navent & tibi.

Exigis à Discipulis fidem, magis quam Panes;

Nec hos tamen, nec illam satis inveniens,

Quo eos post beneficium

Et minus tumidos habeas, & magis gratos,

Occasionem præsentissimam exhibes

Suam prius & palpandi penuriam, & fatendi.

Juvat, non improbat Divina providentia

Studia, & conatus humanæ.

Talis, ac Tantus Paterfamilias

Non

Non dedignaris quinque panibus oblatis à puero
Tuum inchoare convivium.

Quia nos usque in deliciis amas,
Post panem superaddis opsonium.
Peregrinum illud esse non vis, sed parabile,
Quale collectam è triviis decuit turbam,
Eduliis tuis semper intendis

Famem non tam irritare, quam pascere.
Vel in ipsa redundantia memor es parsimoniam,

Qui persuasum Mundo volueras
Liguriendis Patrimoniis nata fercula,
Inventa gulæ esse, non dona tua.
Regem te saturi ambiunt: acquiesce.
Recusare omnis hoc justè non potes,
Quia & Medicus es,
Et in domo tua panis redundat.

ELOGIUM XXIII.
TEMPESTATES SEDAT, ET AM-
BULAT SUPER MARE.

Luc. 8. Joan. 21. & alibi.

Tenete littus, Turbæ degeneres;
In societatem periculi Christus
Nisi proximos non assumit.
Superbiam tamen,

Quam ita honorifica facere possit electio
Superinducta illicò formidine mendicatur,
Qui è cælo descenderat cum silentio,
Semper visus descendere cum tumultu.

Ascendit in crucem; factus motus magnus in terra;
Ascendit in Naviculam; factus motus idem in mari,
Adeo in Mundo

Nullus unquam fit ascensus cum quiete.
Vero sopito Æolo excitantur procaces auræ;
Bacchanali licentia pontum per inane trahentes,
Aperiunt ubique Erebum, claudunt Cælum.
Divinissimorum ex quo revereri non habet
Oculorum censuram,
Omnis immemor, Natura modestiæ

C

Mare ipsum componit oculus Christi, eo modo quo Sol Mundi oculus dicitur à S. Am-
brofio placare tempestates exortu suo.

Et accesserunt ad eum, & suscitaverunt eum, Matth. 8.

Vsque in delicias am-
mumur: agebat olim
Seneca de Dei provi-
dentia loquens.
Dedit non pretiosa
opsonia, sed panem,
& pisces.

Iussit enim etiam
colligi qua superfue-
rant.

Cum cognovisset
quod venturi essent,
ut facerent eum Re-
gem: fugit, &c.
Alludit ad excusa-
tionem illius apud
Isaiam. Non sum
Medicus, & panis non
est in domo mea.

Chrysof. Vbi mira-
culorum ostensio erat,
plebem permittit ad-
esse. Vbi autem timo-
rum acceptio.

Athletas orbis ter-
rarum, quos excita-
turus erat, hos solos
assumit.

Idem ibidem. Domi-
ne salva nos, peri-
mus.

Cum ascendisset in
naviculam factus est
motus magnus in
mari.

Cum etiam ascendit
Hierosolymam com-
mota est universa
Civitas.

Cum ascendit ab in-
feris, resurgens terra
tremuit.

Quia venti & mare
Inobediunt ei.